

El ressò del túnel

Diuen que a l'antiga Via Verda, a l'altura de Caudiel, hi havia un túnel tancat des de fa més de cinquanta anys. Ningú sap per què va tancar, només es sap que el tren que passava per allí mai va a tornar a passar per Caudiel, i eixes vies es van transformar en un camí, en l'actual camí que bordeja aquell misteriós túnel, però, quan passes prop d'ell, s'escolta alguna cosa, com si algú repetira tot des de dins, i segons la llegenda és la veu de tres adolescents que un dia van explorar, i mai van tornar.

Era una vesprada tranquil·la, Pau, Martí i Rubén van decidir entrar a aquell túnel, que per eixes èpoques era una via. Van baixar amb les llanternes a la mà. L'aire de dins feia olor d'humitat, i semblava que el túnel respirava, com si tinguera pulmons.

—No fa tanta por —va dir bromejant Rubén.

—Que no diu, ja voràs després...—va dir Pau.

El ressò es sentia cada vegada més, cada paraula es repetia una i una altra vegada: "Hola... la... la..." "Hi ha algú... gú... gú...?"

A pocs metres van trobar un cartell mig esborrat que deia: Perill, accés prohibit. Però ells ho van ignorar, i van continuar.

Poc després van escoltar l'eco de la seua pròpia rialla, però amb un to diferent. Després una veu:

—Rubén.....—

Rubén es va girar cap a Martí, però ell estava confós.

—Martí, això no és graciós.

—El què? Ningú ha dit res...

El túnel semblava fer-se més estret. I de prompte, la llanterna de Rubén va parpellejar ,i, per un instant, veren al fons tres siluetes...iguals que ells. Les ombres es movien al mateix temps, però amb retard, com un reflex mal sincronitzat.

—Serà l'eco de la llum —va intentar bromejar Rubén, amb la veu trencada.

De sobte, es van escoltar passos, i es van sentir observats, com si algú els observava des de la foscor.

I l'eco va tornar, però esta vegada més prop...

—Rubén, no te'n vages...

—Rubén, no te'n vages...

Van córrer, les llanternes rebotaven contra les parets, la foscor era més i més espessa. Però en eixir, el sol ja no hi era.

A l'altra banda del túnel tot era diferent, els arbres secs, les vies trencades, el cartell a terra.

Al rellotge, l'hora marcava les 00:00 del 27 d'octubre de 1963, el mateix dia que el tren va desaparèixer.

I al fons, es van escoltar veus:

—No fa tanta por...

—Que no diu, ja vorás després...